

№ 8 (1402) აპრილი 1973

ცემოდელი

გამოცემის 50-ე წლის ფაზი 20 წელი

— არ ვრცელები, გიგო, უჯიბრებაში სარიგენ ვა-
ჯობის?

— გაგათ ჩემსავით სათაფარიგო ნაწილებაზე ცირ-
ცილი არ სიირდებათ და მაჯორებელი, აგა, რა ცეცხა!

საქართველოს სსრ სახალხო
არტისტი — გოგუცა კუპრაშვილს
დაბადების 65 და სასკრონ მოღ-
ვწეობის 45 წელი შეუსრულდა.

საქეუნოდ ცნობილ, ღვაწლმოსილ
ძეირფას გოგუცა კუპრაშვილს
ნიანგი მოგესალმები
სიყვარულით და გელგაშლით!
თაყვანს გცემ ბიჭთა როლების
ნამდვილ დიდოსტატს, დალოცვილს!
ალბათ, წლებს განგებ იმატებ,
თორემ, შენა და... სამოცის?!

სახელგანთქმულ ფეხბურთელს,
სპორტის დამსახურებულ ისტატს,
ავთანდილ დოლობერიძეს, დაბა-
დების 50 წელი შეუსრულდა.

შენი გვარი და სახელი
გულიდან გულზე გადადის!
შენ სხვა იყავი! შენ სხვა ხარ!
შენ სხვად დარჩები, ავთანდილ!

ვაშა, შენს ბურთს და მოედანს,
ისტატიძას და ზრდილობას!
მახსოვეს და მემახსოვება
მე შენი ავთანდილობა!

40 დღის შემდეგ მიქროინფარქტგადატანილი
ბუხუტი სავადმყოფოდან გამოწერეს და წო-
ლითი რეაიზი დაუნიშნეს. იწვა ფერმინდილი
და ჭერს ათვალიერებდა.

მთელი სოფელი მოვიდა ინფარქტიანი მეზობ-
ლის სანახავად.

შორეულ რაიონებში მცხოვრები ძმებიც
მოწყდნენ ბუხუტის სახლს.

— ეს კვერჩება, თავისი ღვინიანად, უნდა
მოვიღოთ და გავანადგუროთ! — გულზე ხელს
იძრაგუნებდნენ ძმები.

— მღუმავთ, ძმები? მერე რა პასუხი გავ-
ცე მტერ-მოყვარეს? თანაც, რომ მოვკვდე, ქე-
ლებისთვის ასეთ ღვინის საღ იმოვთ? — ჩაი-
ბუტბუტა ბუხუტიმ.

— იო, ის ღვინი ვნახე დაწვარი, ღვინის
რაგა უნდა გადააყოლო კაცმა თავი?! — ვიშ-
ვიშებდა ბუხუტის მეუღლე.

— აწი კიდევ გაეკარები ღვინის? — მკაც-
რად იყითხეს ძმებმა.

— არა, — გულედავად წამოიკავლა ბუ-
ხუტიმ.

მოსალამოვდა, ბუხუტის ცოლმა სავახშმოდ
გაიხმო სტუმრები.

— ეს კამონ, — შეეხვეწა ბუხუტი, — ცოტა
ხნი ვუყურო ჩემს ძმებს, ეს დალოცვილი
ინფარქტი რომ არა, ხომ ვერ ვნახავდი მათ.

დიასახლისგა ვახშამი შემოიტანა და ბოდი-
ში მოიხადა, ბავშვი მუსიკაზე უნდა წაგიყვა-
ნო და მალე დავბრუნდებით.

— ქალი, ღვინოს არ ამევ ამდენი ხნის
უნახავ მაზლებს?

— არა, პა, პა, პა! — გაცხარდნენ ძმები, —
მაგისი სახსნებელი დაწვეს, ღვინომ მოგვლა
კაცი და კიდევ ასესენებ?

— ცოტა მაინც უნდა დალით, ინფარქტიან
კაცს მიყურებთ? აქ ოჯახია!

— ჴო, ცოტა შეიძლება, — მოლბენ ძმები.
დიასახლისგა ათლიტრიანი ჭურჭელი შემო-
ტანა და წავიდა.

— მდა! — თქვა ერთმა.

— მდა! — უბასუხეს სხვებმაც და თითო
ჭიქა დუმილით დალიეს.

— რაა კაცის ცხოვრება! — თქვა უფროსმა
ძმიმ და მეორე ჭიქა გადაუშვა.

— არაფერი, დღესა ვართ და ხვალ არა, —
უბასუხა შეუათანამ და მანაც დალია.

მესამე ჭიქით სადღეგრძელობი დაიწყეს,
ჯერ ოჯახისა თქვეს, მერე ბუხუტის ჯანმრთე-
ლობისა, ბავშვებისა...

— სამაღლობელი მანც დამალევინეთ, ღმერ-
თი არ გწამთ? — ვერ მოითმინა ბუხუტიმ.

— აპა, პა, პა, პა! — კვლავ წამოენთნენ
ღვინისგან შეკარხლებული ძმები, — თვის იკ-
ლავ? შენთვის ახლა რამდენიმე წვეთიც მო-
მაკვდინებელი იქნება.

— არ დავლევ, მხოლოდ სიტყვას ვიტყვი.

— ცოდვაა, — თქვა ერთმა.

— ნახევარი შევუსროთ!

— თქვას და ჭიქა!

ბუხუტი წამოჭდა, ჭიქა აიღო და დაილოცა
— არ დალიო! — იყვირა ერთმა.

— თვის დაიღუპა! — უფრო ხმამაღლა იყ-
ვირა მეორემ.

გვიანდა იყო: ბუხუტიმ ჭიქა პირში გადაი-
პირებავით.

— ცეცხლივით ღვინო არაა, ეს დალოცვი-
ლი? — პირებიდა უფროსი ძმა.

— ეს ღვინო კაცს არ აწყებს.

— ერთი ჭიქა დავალევინოთ, ცოდვაა კაცი.

— ერთი შეიძლება!

ბუხუტიმ მოწოდებული სავსე ჭიქა სულმოუ-
ტებულად დაცულია.

— ახლა, ჩემი ბატონო, — დაიწყო თამადამ,
უფროსმა ძმამ, — ამ პატარა ჭიქით, კეთილი
გულითა და ქართული გრძნობით, ჩვენი ქარ-
თული მეობით მინდა ვაღლეგრძელო... კი მაგ-
რამ, ბუხუტი მელოგინე ქალივით რომ წამო-
პარებულა საწოლზე, ეს რა კაცობა? ახლა-
ვე დასვით სუფრასთან და, საერთოდ, უნე-
ბართოდ არავინ ვნახო ამდგარი!

ბუხუტი ძლიერ წამოდგა და სვენებ-სვინე-
ბით მიიღიდა მაგიდასთან.

— რო ჭიქა შეუსეთ! — ბრძანა თამადამ.

ბუხუტის ირა სავსე ჭიქა დაუღებს.

— ოთხი ეკუთვნის, — კორექტივი შეიტანა
შუათანა ძმამ ბრძანებაში, — ჩვენ მშობლები
ვაღლეგრძელოთ, ოჯახები, ბავშვები, საქართ-
ველი, ეს ვაჟატონი კი...

— მომქლავს, ძმებო, რას მიშვებით? —
დაიკრუსუნა ბუხუტიმ.

— ღვინით მოკლული კაცი მე არ მინახავს
ჯერ. თუ სმა არ შეგეძლო, შე მამაცხონებულო,
სუფრასთან რას ჯდებოდი? ოთხივე ჭიქის
ფსევრს მანახვებ! — გაჯიუტდა თამადა.

— აფადა ვინ, ძმებო, ინფარქტი გადავიტანე
— ავაღმოფობა არ ვიცი მე, — თავი გა-
მოიღო მოკლული კაცი კაცი, — თანაც თუ რაღაც ავად-
მყოფიბა გადაიტანე, ერთი ჭიქაც მაგის სამა-
რარიჩოდ უნდა დალიო!

ბუხუტიმ ბრძანება შეასრულა და წამო-
გომა დააბირა.

— ფუი, შენს ვაჟაცობას, სუფრიდან მიიპა-
რები ქართველი კაცი? ყანწი მაგას და ის-
წავლის ჭიქას! — განკარგულება გასცა თა-
მადამ!

— ინფარქტი გადავიტანე, ძმებო, მკლავთ?

— ინფარქტი მნიშვნელები არ ვიცი მე! აქ
სუფრა და ჭიქებსა და ყანწებზე უნდა იყოს
ლაბარაჟი! — და თამადამ უშველებელი ჭიქა
ბუხუტის ზედ ცხირთან მიუტანა.

ბუხუტი დაბარბაცა და მოცელილივით და-
ვაც საწოლზე.

დაცარიელებულ ათლიტრიან ბოთლს ყელი
მოეღერებინა და მაგიდაზე ჩამოყენოსულ
მთვრალ ძმებს გაოცებით მისხერებოდა.

ახალი წიგნების მურმა 1363 დღი
მეცნიერულ - პუსტარულ კონკრეტულ
ბიბლიოთების სერიისან სულ
ახლახანს გამოვიდა და მაღა-
ზიებში მოსწრება-დატაცება-
ზე გამომცემლობის „ქა მაგა-
სა“ - ს მიერ მაგარ ყდაში გა-
მოცემული პროფ. სტაცე რკი-
ნის სელიძის მონოგრაფია —
„ადამიანთა საზოგადოების გა-
მოშირვის საკითხისათვის“.

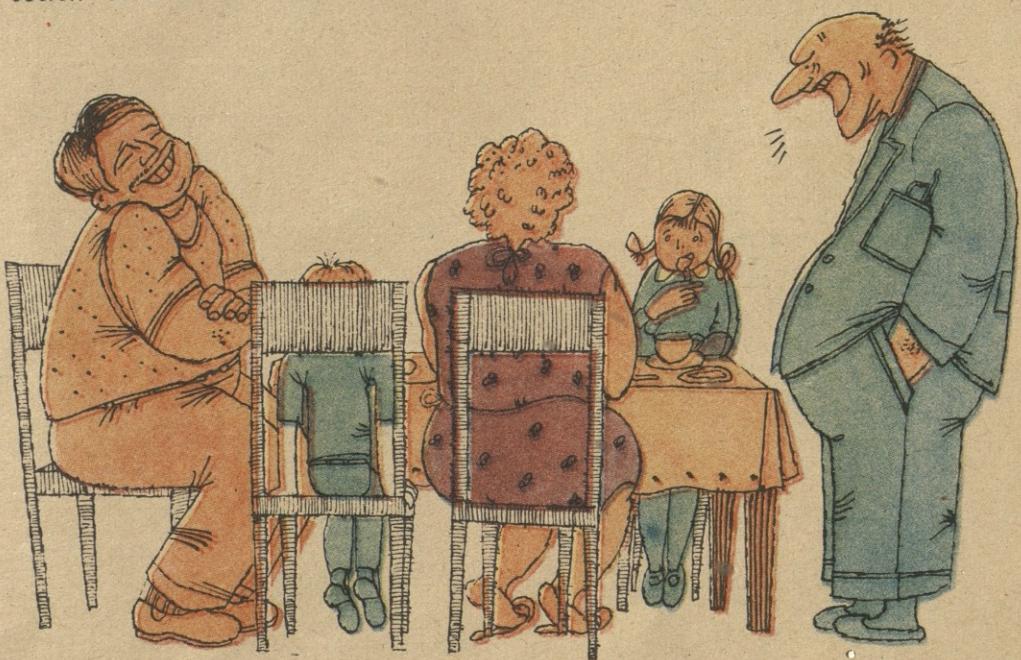
პროფ. სტაცე რკინის სელიძის
მრავალი მეცნიერულ - პოლუ-
ლარული მონოგრაფიის ავ-
ტორია. ცოდნის მოწყვერე მკით-
ხველი საზოგადოება მას იც-
ნობს ადრე გამოცემული წიგ-
ნებით, როგორიცაა, მაგა-
ლითად: „ან მე არ ვარ და
ან ჩემი ნაბადი სადღაა“, „ჯერ
თავო და თავოს“ ფილოსო-
ფიის კრიტიკისათვის“, „ამე-
ლამდელალამის კრუნჩჩების
კომეოპატია“, „თავის ტვი-
ნის გასაღების დაკარგვის ცალ-
ჭული შემთხვევები“ და სხვა.
მონოგრაფიაში — „ადამი-
ანთა საზოგადოების გამოხ-
შირვის საკითხისათვის“ — ავ-
ტორი პრინციპულად და საქ-
მის ღრმა ცოდნით იხილავს
ადამიანთა საზოგადოების და-
ნაგვიანების პრობლემას, რაც
ბოლო წლების ერთ-ერთ აუ-
ტანელ ტკიცილადა მიჩნეული.
წიგნი დაწერილია სარა,
მარტივი ენით და დიდი ინ-
ტერესით იკითხება. მოტანი-
ლია უამრავი ფაქტიური მასა-
ლა და გათვალისწინებულია
ხალხის მასების გულის მოსაფეხ-
ვაში), ან ზეგისთვის (ეიდე უფრო უარეს ზეგისთვისში), ან ხელისთვის (უკრთხე-
ვაში), ან ზეგისთვის (ეიდე უფრო უარეს ზეგისთვისში) და ა. შ.

მოსაცდელ დარბაზში ხალხთა ძმინდის ბუდეა. რომელი ეროვნების ადამიანს არ ნა-
ხავთ და გაცნობით აქ. მე შენ გეტავი და, გაცნობითვის დრო არ გყოფნიდეთ, სულ იმის ფირში
იყოთ — თვითმფრინავში ჩასხდომის საათი მოვიდა, ან რეისი არ გამომეპაროს. ადგილობრივი რა-
დონების დიქტორი ყოველთვის პუნქტუალურ გადმოსცემს ასეთ სკვანძის საკითხებს: რეისი ესა და
ეს გადადებულია ამა და ამ საათისთვის (უკრთხე ზეგისთვევაში), ან ხელისთვის (უკრთხე-
ვაში), ან ზეგისთვის (ეიდე უფრო უარეს ზეგისთვისში) და ა. შ.

მოსაცდელ დარბაზში ყველა პირობა შექმნილი, რომ თავი ისე იკრძოთ, როგორც საკუთარ
ოჯახში. 2-3 დღე ელით გაფრინას. ამასობაში, შესაძლო, გააფრინოს კიდეც კაცია. მოკლედ, თუ არ
გეჩერება, თვითმფრინავით მეზავრობას ზოგჯერ არაფერი სჭობს!

ალ. ალ. გადია

— როდემდე გარჩინო, მიჰო, ცოლშვილიანი კაცი?
— ცოტაც მაცალა, მაგა, შეიღები წამომაზრდებიან და, რომორ დაშიარო, სა-
კუთარ მამას არ მიხედავნ!

ცერმა თქა: სახლი თავზე
გმინგრევაო!

საჩვენებელმა თითმა თქა:
რა გვეშველებაო?

შუათითმა თქა: სახლმ-
ართველობას მივმართოთ.

არათითმა თქა: რომ არ
მოვიდნენო?

ნეკმა თქა: ჩვენ თვითონ
შევაეთებთო.

„გაანგური“ ადგილი

— ის რატომ არ მიიღეთ
სამსახურში, კუკურიჩ, დღეს
რომ მოგიყანეს?

— რუსული არ იცოდა.

— ის, გუშინ რომ მოგიყა-
ნეს?

— ქართული არ იცოდა.

— ის, გუშინწინისწინ რომ
მოგიყანეს?

— დიძლომი არ პეტონდა

— ის, გუშინწინისწინ რომ
მოგიყანეს?

— იმს ორი დიპლომი
პეტონდა და მის პატიოსნებაში
ეჭვი შემეპარა.

— მაშ, ისევ თავისუფალია
ის ადგილი?

— ჲო... არა, ჩემი ცოლის
დისშეიღის საქმრო უნდა მი-
ვიღო, თორემ, სახლში არ
შემიშვებენ.

მირიან ლეჩავა

— ქოდესათორებ ვაკირებ მუშაობის დაწყებას და ყრია შინ
რამა?
— როგორ არა, დღის მოლოც სავსეა ვაგონი ღილებით!

როგორც გამონაკლისი

დაიგადა გაუთვალისწინებელ ვადაში. ბიჭიაო, რომ გაიგეს, სიხარულით
ცა ეწინა; დედა, მამა, ბებია, ბაბუა.
მოთხინება არ ყოფნიდათ, ეჩქარებოდათ მეცევიდღის ნახვა.
ოთხი ღლისთავზე განცხადება დაწერეს: „გთხოვთ, როგორც გამონაკლისი,
ნება დაგვრთოთ, გაცემუანობა ბავშვი სასწობაროდნან“.
განცხადებამ არ გაჲტო. იძინება ამაღალობა, ატეხეს ალიაქოთი. გაჭრა. ექვ-
სი ღლისთავზე ბავშვი ბინაზე გადაიყვანება.
მოაწია საბავშვო ბავში შესვლის ღრომ. მიიყვანეს სახელგანთქმულ სა-
ბავშვო ბალში: ჩვენი მიქრობიონი ა არის და ვერ მივიღებთ.
განცხადება დაწერეს: „გთხოვთ, როგორც გვინახულისი, მიიღოთ თქვენი-
საბავშვო ბალში“. არაფერი გამოვიდა. გამონახეს ნუწოდები, დაარეკინეს მიი-
ღეს, როგორც გვინახულისი.
ახლა ის ეჩქარებოდათ, დედისერთა მოსწავლის ფორმაში ენახათ. ნააღრევად
მიიყვანეს სკოლაში. დადა დაფილიაბის შემდეგ, როგორც გამონაკლისი, ერთი
წლით აღრი შეიიღო სკოლაში.

ବାବ ୩ ପରିଚ୍ୟାଳାକାର

— გთხოვთ, გამატაროთ ექიმთან, მიღებ აკადემიუმი ისტორიაზე
— ჩენ აკადემიუმის მონით არ ვღებულობთ, გვითხარით, რა
გტეივა?!

ՃԱԾԱԿ ԵՈՎԵՑՈՒ!

სამტრედილან ქუთაისში ხშირად მიხდება: მგზავ-
რობა, მაგრამ დღემდე ვერ გამიგია, ამ მიმართულებით
მიმავალი ავტომუსი სამგზავროა, საბარეთ თუ ცხოვე-
ლების გადასაყვანი! აქ ყველა ერთი უფლებით სარგებ-
ლობს: გოჭი, ქათამი, იხვი, ინდაური და... ადამიანიც.
კიდევ კარგი, ზემოჩამოთვლილი ცხოველები თუ ფრინ-
ველები შინაურები არიან, თორემ, ხომ შეიძლება, ადა-
მიანი საფრთხეში ჩაგარდეს?!

იქნებ მოხერხდეს, შინაური ცხოველებისა და ფრინველებისთვის ცალკე აგტობუსი გამოიყოს, რათა ადამიანებმა ადამიანურად ვიმეზავროთ!

30609 8893360

პატივცემულობრივი ნიანგო!

სოფელ კიშიას (გეგმების რიცხვის რ-ნი) მშრომელები სოფლისთვის აუცილებელ ინვენტარს მონატრუბული ვართ. მაღაზიაში ვერ შეხვდებით რეზინის ნაწარმს, საწვევმარ ქოლგას, თეფზებს, ჩაიღნებს, სოფლის მეურნეობისთვის სპირო იარაღებსა და სხვა. ყოველივე ამისთვის გვიხდება ქალაქში ან მახლობელ რაიონებში წასვლა, რაც მოსახლეობის სამართლიან უქმაყოფილებას იწევს.

გთხოვთ მიაწვდინოთ ხმა გეგეჭკორის რაიგავ-
შირის ხელმძღვანელობას, იქნებ დაგვეხმარონ კიწიელ
მშრომელებს სოფლისათვის საჭირო ინვენტარის შე-
ძრნაში!

፳፻፭፻፯፻፯፻፯

საუვარელო ნიანგო!

სოფელ პატარა ონს - (ამ ბროლაურის რ-ნი)
დაბა ჭრებალოსთან აკავშირებს სამანქანო გზა. იგი
6 კილომეტრია და მისი კეთილმოწყობა ჯერ კიდევ
1964 წელს დაიწყეს (გზის შეკეთებას აწარმოებს ამბ-
როლაურის რაიონის საგზაო-სარემონტო კანტორა)
ცუდი გზის გამო ამ მიმართულებით არ არის გამო-
ყოფილი სამგზავრო ავტომატური. ამ გარემოებით ხელს
ითბობენ კარძო მანქანის მთლილებადი...

ონელებს აინტერესებთ როდის ისილავენ კეთილ-
მოწყობით გზას და მასზე გამავალ ავტობუსს.

გზის მოწოდება

գՅՈՒՇԱԿԸ ԵՈԱԲՑՈՒ!

ქ. რუსთავში, მესხიშვილის ქ. № 11-ში ვცხოვრობ
მე-6, მე-7, მე-8 და მე-9 სართულებზე სასმელი წყა-
ლი არ ამოდის. გამოვევეცხადება ხოლმე რამდენიმე
წუთით, თითქოს ჩვენი რცხვენიაო, ერთი ჭიქის აესტა-
სავ ვარ მოასწრობთ. რომ ისევ დაგვამალება!..

ବ୍ୟାପ କୁଣ୍ଡି ନିର୍ମାଣକାରୀ, ଯାଏ ନାହିଁ ଦେଖିଲୁ କିମ୍ବା କିମ୍ବା
ରା ଗ୍ରେନାଟ, ରା ଫ୍ରାଙ୍କଲିନ୍ ହାଗ୍ରାନ୍ଡର୍ଲେଟ? ଫ୍ରାଙ୍କଲିନ୍ ରାମ ଗାବ-
ସେନ୍ଟେଭ, ବ୍ରେରିଷ୍ୟୁ ମୋଗ୍ଫିଲ୍‌ସ. ଇନ୍ଦ୍ରେ ଶେବ ମାନ୍ଦ୍ର ମାନ୍ଦ୍ରି-
.ନ ବରା ବାସମ୍ଭେଲି ଫ୍ରାଙ୍କଲିନ୍ ମେସବେର୍ରେବ୍ସ, ବାଗ୍ରାଗ୍ରେବ୍ସିନ୍କ, ରା-
ଲ୍ଯାମ୍ବିଲ୍ କିମ୍ବା କିମ୍ବା?

მოწყვერებული

თ ა მ ლ ი თ ვ ა ბ

პრეზიდენტით თავდამძიმებულმა ერემიამ მთვარეულივით შეაბიჟა მატარებელი ბიჭის გატარების კუაქემი, ფულითა და საბუთებით გატენილი პორტფელი გვერდზე მოიდგა და ფინჯარისათან გაქვავდა.

უცხად, მის მოპირდაპირე სკამზე, გამოისახა ბუნდოვანი სილუეტი...

ერემიას მტაცებლურმა ალომ თითქოს საბილო იღრძნო და მთელი მისი ორგანიზმი და გონიერივი „გენია“ ნახტომისთვის მოეშვადა.

— თუვენ ქუთაისში მიბირანდებით? ძალიან სასიამონოა, არ მოვაწყნო! — ალტაცებაში მოვიდა ერემია.

ცოტა ხნის შემდეგ მაგიდაზე პურ-მარილი გაიშალა. ერემიაშ უკვი ცერდა, რომ თბილისის აღგიმრენელი ბილის უსაქერთორი, აბრამა, ქვისლანის მიდიოდა ლეჩხუში საქვების საბაიძეს უნებლადონ. როცა მატარებელი კასა გასცდა, ისინ უკვი გარგად, „დომე-ლადნენ“.

სასმისი სასმისზე ცელებოდა, აბრამა პამიღონს დამს-გამსმოდა.

— აბრამ ჩემი! — გამოსცრა ერემიამ და გუაქეს კარგი ჩა-კეტა, — ამ პორტფელს ხომ ხედავ? — ერემიამ პორტფელი გახსნა, საიდანც ჩატეცულმა თუმნანგბმა გამონათეს.

— ეს ყალბი ფულია, ამის სარეალისაციოდ ქუთაისში მივდივა, რას იტყვი შეს, რიცანა, ხომ?

აბრამს სული შეეხუა...

— ამ ნაღდა საქონლის რეალიზაცია სად უფრო ადვილია, ქალაქში თუ სოფელში? შენ ლეჩხუში მიღიარება, მე ქუთაისში. მოვიდობაგარეთ, თუ მორიგეობა, შეც ხერიში იქნები და მცცელება.

აბრამაში სიხანბისა და სიხორთხოლის გრძნობებმა გაიღვიერს. პირველი ხმა უნებლოდა: „რას გადმოგიბოდაწავს თვალები! გრი ხედავ, ასაგანაციები მთლად მართალს ძალა? ვის შეუვა მეტი მაგათ სიყრებები, ისეა მოცცეული, ნამდევილი ფულისაგან ერ გარჩევა!“

ტერორ ხმა სიტრონთხოლისაცენ მოუწოდება: „რამ დაგანანი? ვის არის ეს კაცი, ინინ? განერენია, თავს მიუარე, თორიებ, მოგეცა ლენა, შენ საქმე დაგემართოს!..“

პირველი ხმა არ ცხრებოდა: „რას სულეოობა, შე კაცო! თართი ხელში ჩაგიგდა და სხვას გინდა შეაგძმო?“

— შენი ფას თევე და საქმე გავათვოთ.

— რომ არც შეწ დაგწყდეს გული და არც მე! ხომ ხედავ, რა ნაღდა დი საქმეა? შევიდას კაპიკი ან დაკალდება! — მოსკრა ერემიამ შეც!

— შე კაცო, რა ამბავია? ჩემი ნერგების დაგლევა ამის რეალიზაციისუთის მეტი არა ღირს?! — დაიღრიცა აბრამა.

— ღმერთი რომ მწამდეს, ამის გავაკეთები?

— ჰო, ოთხი იყოს და მოიტე ხელი, გავათვოთ საქმე!

— პა, პა, პა! არა, შენ ნუ მოუკეთება ჩემს თავს, თუ-ძამა ხარ, მოვათვოთ ამაზე ლაპარაკია და რაც ითვავა, ჩემნში დარჩეს!

ამ სიტყვებით ერემიამ პირტულელი დაყენა, საწილი ასწავა და შეი ჩადო. შემდეგ სახურავი დაშურა, კარებ გააღო და გარეთ გავიდა.

ერემია რომ შემოვიდა, აბრამა ისე მიაშტერდა, ბატის ჭეკი რომ მიაშტერდება თუთაშე ასულ კაცს, თუთოს ჩამიგარიზონი მიდიოთ.

— შე კაცო, რა დედლი კორიგით გახუშევიანდი? შენ შერი თქვი და ზოგი ჩემიც მათემევინი!

ერემიამ უმიღდოდ ჩაიგნია ხელი.

— ჩენ კერ შეგანმხმარებით და თავი დამანებე! დაგაშავე, რომ გითხარი, თოში წაგალ და იქ მოვაკელი ამ საქმეს.

— კარგი, როგორც გინდა, თოვლი იყენება, ქვესს გაძლევ უპანასკენი ფასს, მეტს კაპიკი არა მოვატებე!

ერემია ცოტა ხან ჩაიფირებული იჯდა, სახუშე თითქოს ჭორული ამოუგიდა, ისე დააყრია. ხან გაფიროდა, ხან გაწილდა, და, ბოლოს, რაღაც გადაწყვეტილებით აიღო უსარმაზარი თავი, აბრამას იყალებში ჩაედა და მინჯღულელი მოტორიზით ამოიგრუშუნა:

— ჯანდაცას, მოიტა ხელი და საქმეს შევუდგეთ!

აბრამამ გასაკვირველი სასწავლით ისკეპა საწოლიდან და ორი

„მეგობარი“ დაუყონებლივ შეუდგა საქმეს. როცა მატარებელი გორში შევიდა, აბრამა და ერემია ნაცემებივით ეყარნენ საგარეულზე.

ერემიამ თვალები გახხილა და ფანჯარაში გაიხედა. მითვლებილ აპარამასაც გამოედინა. ჯერ ნასუფრალის ძიდნა დაიწყეს, მერე ერემია წამოდგა და მოთლე მიაკიდა ხელი.

— წოთი ჩაეღლ, გამოჯომს მოვიტირან, თორემ საშინლად გამიშრო

ხას არ იხერმა კონავა.

— თუ ძამა ხარ, ერთია პრიბანები!

ერემიამ ბაჟანზე ჩახტა და ხალხს შეერია. აბრამამ კი ისე წასთვლიბა, უცც აბრამაში ბიძები იგრძნო და თვალები გააჩილა. ერემია კუ-პეში არ იყო. მატარებელი სელას უმატებდა... აბრამა დანარას ეცდა. სადგომის რესტორანში ერემია მორიგობობა მორჯობის მოთლებითა და პრიმით. უკანას განებულია გაფონმაც ჩაიქოლა მის ჭინ. აბრამა კარგ გუნდაზე დადგა, კიდეც ჩაიცინა და უფრო მოხრებულად გაიმტორა საწილზე.

რამდენიმე კაცამ თანაგრძნობით შეხედა აფორიაქებულ ერემიას და თავისი გზა განაგრძო. ერემია უცცდ შოტრიალდა და სირბილით გაეშურა ვაცხლისაცნ. მილიციის სამორიგეოში შევარდა, მწუხა-ბისაგან გამოგნებული, ისე მ ბურტყუნს მოჰყვა, რომ მორიგეს სულელი გორგა.

— ახანანი, რაშია საქმე, ამისენით! თევენი ლაპარაკიდან ვერაცერი გავიგე!

— ამ იგივემული ლეიიტანტო! მატარებელმა გამასწრო, კუ-პეში დაგეშებულების ათასი მანეთი და საბუთები დამრჩა. ვიღუპები!

— ნუ დელავთ, ამხანაგო! რომელი ვაგონია? ზომებს მივიღებთ!

— რაღ ნუ ვეღლავ, დადგლუპე კაცი!

მორიგემ ტელეფონით ხაშურის სადგურის მილიცია გამოიძახა, უსსნა მღვმოარებობა და დახმარება სთხოვა. შემდგ ერემიას მიუბრუნდა და უთხრის.

— ამხანაგო! ჩენი თანამშრომელი, ალბათ, მორჯობის ჩამოკვება და სამი საათი მანიც მოგაიღებით ცდა.

— ოდონდ არ დაიღუპონ და ხელალმა მოვიციდ, — წაიკენესა ერემიამ. მერე გრძელ სკამზე ჩაითვალდა და მწარეც ჩაიქერდა.

მატარებელი მიქერდობა და უსარგებლივ მისარენიდან უცცდ მორჯობის ჩახარუბი ამამას ნანასა-ვათ წამოვარდი, კაცი მორბუნნა გამოიახლილა. აბრამა ფერიანი წამოვარდი, კაცი მიღება და...

მის ჭინ ერთი ლეიიტანტი და თორ რიგითი მილიციელი იდგნენ. აბრამას ერთმამდე უერი თავში, შემდევ მის გონებას ელვა-კავთა მოსწყდა აზრი: „ალბათ ცულის სიყლობე იყოდებონ და ერე-მის გატარებული აგენტი მოსდევდა. მე კი გადავჭირი, მაგრა ჩემი ექვესასი მანება და უნდა გადავიცირდო!“ აბრამას მუხლები მოეგვეოთა, თან ას გამამარა ფულის დაგარეგამ, კინაღამ იყირორა.

— ამხანაგო, აქ ფული პორტფელით! ვად არის? — ცივად მოჭრა მილიციის ლეიიტანტიცა.

— კი, ბატონი აქ ვიღაც კაცი იყო და გორში მატარებელმა გასაწრო, აგერ მისი პორტფელი.

ლეიიტანტმა პორტფელი მორბულებს გადასცა, აბრამას მისა-მართი ჩაიწერა და წაეციდა. გამოტარებულ აბრამის ცრმილები და ლორბლები ერემია აერია და ხელი თავში წაიშინა...

საღამოთი ერემია, თვისის პორტფელით, ფოთის მატარებელს გაპყა რიონამდე. მის ტუჩებზე შეებისა და ალტაცების ღიმილი თამაშდობა.

სამი თვის შემდევ აბრამამ გაზებში წაიკითხა წერილი — „სა-საბარითოს დანარანდან“, საღაც იტყონიერებული, მორიგეობის გადასცა, რომ მისი თავის არტელ „წითელი ისრის“ ბუღალტერმა — ერემია მანწავები და კარგი კვირით 1500 მანეთი გამოიტანა, რისთვისაც სათანადო სახელი მიესღო.

აბრამას თვალებში ასოები აუთამაშდა, ვიღაცის დამცინავი სითხითი მიესმა, გამწარებული ყურებში თითები დაცო და ბალი-შებში ჩაემზო.

ბერენ ჯაფარი

ქართულ სულის რომ აშვენებს

ნედლი თევზი ხრამის, ახლა ისე იღება, გადაშენდეს ლამის: ხრამი მტკიცებდა გაულობავთ „დამზადების“ გმირებს და ფაცერში ათვალისწილებით აიღო უსარმაზარი თავი, აბრამას იყალებში ჩაედა და მინჯღულელი მოტორიზით ამოიგრუშუნა:

— ჯანდაცას, მოიტა ხელი და საქმეს შევუდგეთ!

აბრამამ გასაკვირველი სასწავლით ისკეპა საწოლიდან და ორი

თევზს შეიძენ, თუნდაც გსურდეთ

კილოგრამი ასი,

მხოლოდ უნდა გადიხიალოთ

საარაკი ფასი.

მებარული ბაღეს ისვრის,

მაგრამ განა ხარობს?

კიდევინსაც ველი იკერს,

ოუმ მთელი დღე წვალობს.

ვიმელოვნებთ, „საქოვზდაცვა“

უასჯის თევზის ქორებს,

ხრამს გაუშევებს თავისულად,

ფაცერს მოაშორებს!

ვითა ჩავთარავი

თევზ შეიძენ, თუნდაც გსურდეთ

კილოგრამი ასი,

მხოლოდ უნდა გადიხიალოთ

საარაკი ფასი.

მებარული ბაღეს ისვრის,

მაგრამ განა ხარობს?

კიდევინსაც ველი იკერს,

ოუმ მთელი დღე წვალობს.

ვიმელოვნებთ, „საქოვზდაცვა“

უასჯის თევზის ქორებს,

ხრამს გაუშევებს თავისულად,

ფაცერს მოაშორებს!

ვითა ჩავთარავი

თევზ შეიძენ, თუნდაც გსურდეთ

კილოგრამი ასი,

მხოლოდ უნდა გადიხიალოთ

საარაკი ფასი.

მებარული ბაღეს ისვრის,

მაგრამ განა ხარობს?

კიდევინსაც ველი იკერს,

ოუმ მთელი დღე წვალობს.

ვიმელოვნებთ, „საქოვზდაცვა“

უასჯის თევზის ქორებს,

ხრამს გაუშევებს თავისულად,

ფაცერს მოაშორებს!

ვითა ჩავთარავი

73
ზოგიერთი სამინისტროებისა და უწყებათა ხელმძღვანელები, ხშირად, ად-
გილობრივ პროფესიონალ ირგანიზაციებთან შეუთანხმებლად, ითხოვენ სამ-
სახურიდან მუშა-მოსამსახურეებს.

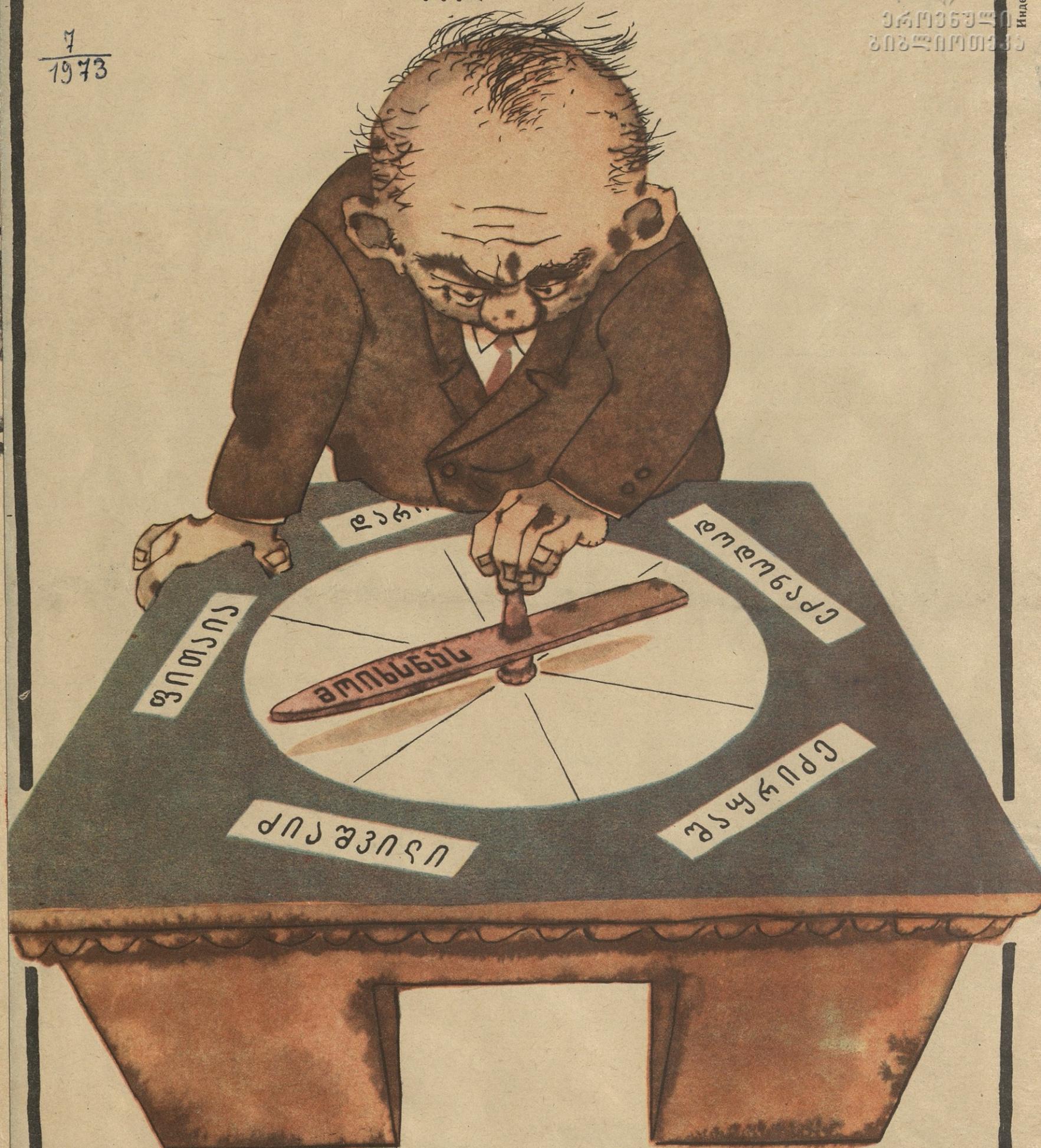
გაცემიდან

73-3-14

04193637
8084010133

Index 76137

7
1973

КОНТРОЛЬН
ЭКЗЕМПЛЯР

— რად უნდა ავას ადგილქომი?

ნახ. ბ. ც.